

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IX — Nr. 250

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 24 septembrie 1997

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 99 din 25 septembrie 1996	2-3	526.	— Hotărâre privind închirierea de către Regia Autonomă „Locato“ a unui spațiu către Fundația „Noua Europă“	12
Decizia nr. 282 din 1 iulie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Decretului nr. 976/1968 privind sancțiunea disciplinară cu arest pentru militari, mai puțin art. 1, partea privitoare la instituirea sancțiunii, ale art. 136 din Codul de procedură civilă și ale art. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990	4-7	528.	— Hotărâre privind executarea de lucrări de proiectare, construcții-montaj și reparații de către sectoarele militare de construcții și de către Centrul de proiectări construcții militare din structura Ministerului Apărării Naționale, finanțate din venituri extra-bugetare	12-13
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI				
516. — Hotărâre privind unele măsuri pentru exercitarea pescuitului pe teritoriul Rezervației Biosferei „Delta Dunării“	7-8	529.	— Hotărâre privind transmiterea unui imobil situat în comuna Muntenii de Jos, județul Vaslui, în administrarea Ministerului Finanțelor	13-14
522. — Hotărâre privind transmiterea unor imobile situate în municipiul Mangalia, județul Constanța, în administrarea Consiliului Local al Municipiului Mangalia	9	530.	— Hotărâre privind trecerea unui sector de drum sătesc și a unui sector de drum de exploatare în categoria drumurilor județene din județul Botoșani	14
524. — Hotărâre privind deschiderea Punctului de control pentru trecerea frontierei de stat Zimnicea — România și Svistov — Bulgaria și a Biroului vamal Zimnicea	10-11	532.	— Hotărâre privind transmiterea unui imobil situat în municipiul Mangalia, județul Constanța, în administrarea Consiliului Local al Municipiului Mangalia	15
		574.	— Hotărâre privind transmiterea unui teren în administrarea Ministerului Culturii, pentru Muzeul Național Cotroceni	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 99

din 25 septembrie 1996*)

Costică Bulai — președinte
Mihai Constantinescu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Doina Suliman — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Decretului nr. 976/1968 privind sancțiunea disciplinară cu arest pentru militari, mai puțin art. 1, partea privitoare la instituirea sancțiunii, ale art. 136 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, modificată prin Legea nr. 59/1993, invocată de Ciobanu Filofteia, recurentă în Dosarul nr. 922/1995 al Curții Supreme de Justiție, Secția de contencios administrativ.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 18 septembrie 1996 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 25 septembrie 1996.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Curtea Supremă de Justiție, Secția contencios administrativ, prin Încheierea din 14 februarie 1996, pronunțată în Dosarul nr. 922/1995, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Decretului nr. 976/1968, mai puțin art. 1, partea privitoare la instituirea sancțiunii, ale art. 136 din Codul de procedură civilă și ale art. 5 din Legea nr. 29/1990.

Excepția a fost invocată de Ciobanu Filofteia, care, în motivare, susține, în esență, următoarele:

— Decretul nr. 976/1968, mai puțin art. 1, partea privitoare la instituirea sancțiunii, intră sub incidența art. 150 alin. (1) din Constituție, deoarece contravine dispozițiilor constituționale ale art. 23 alin. (9), care prevăd că „nici o pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii”, și ale art. 72 alin. (3) lit. f), care stabilesc că infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora se reglementează prin lege organică.

— Art. 136 din Codul de procedură civilă, sintagma „afară de cele de ordine publică”, încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1): „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”, ale art. 48 alin. (2): „condițiile și limitele exercitării dreptului persoanei vătămate de o autoritate publică se stabilesc prin lege organică”, precum și ale art. 125 alin. (3): „Competența și procedura de judecată sunt stabilite prin lege.”

— Art. 5 din Legea nr. 29/1990 este neconstituțional, în funcție de prevederile art. 48 alin. (2) și ale art. 49 din Constituție, ultimul reglementând restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

— Toate prevederile legale atacate contravin normelor internaționale, a căror aplicare se impune în temeiul art. 20 din Constituție: art. 7 — egalitatea în fața legii și dreptul la o egală protecție a legii —, art. 8 — dreptul de acces efectiv în fața instanțelor judiciare —, art. 9 — dreptul la libertate individuală — și art. 10 — dreptul la proces

echitabil și imparțialitatea judecării — din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și art. 2 alin. 3 lit. a) — dreptul la plângere efectivă împotriva violării drepturilor garantate de pact —, corelat cu lit. b) — dreptul petentului de a obține o hotărâre asupra drepturilor ce fac obiectul plângerii, cu posibilitatea recursului jurisdicțional, art. 9 — dreptul la libertatea individuală, privarea de libertate numai pentru motive legale și în conformitate cu procedura prevăzută de lege — și art. 14 — dreptul la un proces echitabil și o judecată imparțială — din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, precum și art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, care garantează accesul efectiv la justiție, dreptul la un proces echitabil și la o judecată imparțială.

Exprimându-și opinia, potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța de judecată consideră că „textele invocate ca fiind neconstituționale sunt legale”.

În vederea soluționării excepțiilor au fost solicitate, în baza art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepțiile invocate sunt vădit nefondate, deoarece considerațiile în legătură cu textele atacate nu relevă aspecte concrete de neconstituționalitate.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, întocmit în cauză, concluziile părților și ale procurorului, dispozițiile Decretului nr. 976/1968, ale art. 136 din Codul de procedură civilă și ale art. 5 din Legea nr. 29/1990, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată:

Potrivit prevederilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1, 3 și 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea este legal investită și este competentă să se pronunțe asupra excepției invocate.

Art. 1 din Decretul nr. 976/1968 prevede că „pentru abaterile de la disciplina militară, prevăzute de regulamentele militare, comandanții sau șefii pot aplica militarilor sancțiunea disciplinară cu arest până la 15 zile”.

Apărarea națională, ca structură specializată a administrației publice, comportă o organizare distinctă. De aceea, persoanele din acest sector de activitate se află într-un regim special, regimul militar.

Din această perspectivă, statutul cadrelor militare, ca și al militarilor în termen, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune existența unor sancțiuni administrativ-disciplinare specifice regimului militar.

Este evident că regulamentele militare stabilesc sancțiuni disciplinare, iar nu pedepse, adică sancțiuni penale, intervenind atunci când s-au încălcat obligațiile dintr-un raport administrativ de subordonare. În speță, sancțiunea aplicată este arest cu îndeplinirea serviciului, deci o măsură disciplinară fără privire de libertate, care constă în consemnarea la domiciliu a cadrelor militare sancționate. În temeiul art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, numai

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 282 din 1 iulie 1997, publicată în continuare la pag. 4.

prevederile legale referitoare la această sancțiune pot fi avute în vedere pentru soluționarea excepției.

În consecință, prevederile constituționale ale art. 23 alin. (9) și ale art. 72 alin. (3) lit. f), invocate în susținerea excepției, nu sunt aplicabile și nici nu se poate contesta că obligația de a nu părăsi domiciliul timp de 5 zile, care constituie conținutul sancțiunii aplicate, nu ar fi conformă regulii disciplinar specific militarilor.

În concluzie, din cele arătate rezultă că, în ceea ce privește art. 1 din Decretul nr. 978/1968, excepția este neîntemeiată. Pe cale de consecință, este neîntemeiat și motivul de neconstituționalitate invocat în ce privește art. 3 din același decret, deoarece textul acestuia se referă la modul de aplicare și de executare a sancțiunii prevăzute la art. 1.

Având în vedere art. 20 alin. (2) din Constituție, art. 1 și art. 3 din Decretul nr. 976/1968 sunt întărite, sub aspectul consonanței cu reglementările internaționale, prin rezerva făcută la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată prin Legea nr. 30/1994 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 31 mai 1994.

Art. 2 din Decretul nr. 976/1968 prevede următoarele: „Dacă fapta săvârșită constituie și infracțiune, sancțiunea disciplinară potrivit art. 1 nu exclude aplicarea legii penale”.

Ținând seama de prevederile art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, acestea sunt însă irelevante în cauza de față, deoarece recurența Ciobanu Filofteia, care a invocat excepția, nu a suferit o condamnare penală. În consecință, în raport cu prevederile art. 2 din Decretul nr. 976/1968, excepția nu este pertinentă.

În legătură cu excepția de neconstituționalitate privitoare la art. 136 din Codul de procedură civilă, se reține că textul acestuia reglementează condițiile în care pot fi invocate excepțiile de procedură în procesul civil. Întrucât această prevedere legală se referă la condițiile de exercitare a unui drept procesual, de principiu ea nu poate fi contrară prevederilor art. 125 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată se stabilesc prin lege.

Chiar din motivarea excepției se desprinde clar ideea că, de fapt, ceea ce constituie obiectul criticii nu este atât constituționalitatea prevederii respective, cât modul în care ea a fost aplicată de către instanță. În fond, ceea ce vizează excepția invocată este că instanța judecătorească a considerat că excepția de tardivitate este de ordine publică. Într-adevăr, nu se contestă faptul că excepțiile de ordine publică pot fi ridicate oricând în timpul rezolvării cauzei, ceea ce, în fond, constituie însăși reglementarea

Față de cele arătate, în temeiul art. 16 alin. (1), art. 20, art. 23 alin. (9), art. 48 alin. (2), art. 49, art. 72 alin. (3) lit. f), art. 125 alin. (3) și al art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Decretului nr. 976/1968 privind sancțiunea disciplinară cu arest pentru militari, mai puțin art. 1, partea privitoare la instituirea sancțiunii, ale art. 136 din Codul de procedură civilă și ale art. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, invocată de Ciobanu Filofteia în Dosarul nr. 922/1995 al Curții Supreme de Justiție, Secția de contencios administrativ.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 septembrie 1996.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Costică Bulai

prevăzută la art. 136 din Codul de procedură civilă, ci că legiuitorul ar fi trebuit ca, în toate cazurile în care norma are caracter imperativ, să prevadă, pentru fiecare caz în parte, că excepția este de ordine publică.

Problema modului în care o instanță de judecată califică o excepție procesuală, cum este excepția de tardivitate, nu are tangență cu constituționalitatea art. 136 din Codul de procedură civilă, iar în contenciosul constituțional, așa cum s-a arătat consecvent în practica jurisdicțională a Curții, nu există posibilitatea cenzurării unor aspecte de constituționalitate privind interpretarea de către instanțele judecătorești a dispozițiilor legale.

În sesizare se pretinde, de asemenea, că art. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, care vizează termene pentru introducerea acțiunii în fața instanței judecătorești, ar fi contrar prevederilor art. 48 alin. (2) și ale art. 49 din Constituție, precum și ale art. 20 alin. (2), cu referire la pactele și tratatele internaționale în materie, menționate anterior.

Potrivit art. 48 alin. (2) din Constituție, legiuitorul este abilitat să stabilească condițiile și limitele exercitării dreptului la reparație al persoanei vătămate de un act administrativ. Art. 5 din Legea nr. 29/1990 corespunde exigențelor acestei norme constituționale, reglementând condițiile de exercitare a acțiunii. Nu se poate reține că aceste condiții ar fi neconstituționale din moment ce ele au în vedere recursul administrativ prealabil, în scopul decongestionării instanței de contencios administrativ de cauze inutile, al reparării pe această cale a vătămării într-un mod mai rapid și cu cheltuieli minime și al stingerii litigiului într-un termen scurt, iar împotriva soluției date de organul administrativ contestatorului, în cazul când nu este mulțumit de soluția dată sesizării sale, are posibilitatea de a se adresa instanței de contencios administrativ, în fața căreia poate angaja și răspunderea funcționarului vinovat de încălcarea dreptului său.

Rezultă, din motivarea excepției, că aceasta a fost invocată, de asemenea, în considerarea modului de aplicare de către instanță a dispozițiilor legale respective. De aceea, critica formulată nu poate fi reținută, întrucât, așa cum s-a arătat, interpretarea judecătorească a legii excede atribuțiilor Curții prevăzute de art. 144 din Constituție.

În ce privește susținerea că art. 5 din Legea nr. 29/1990 ar fi contrar cerințelor predictibilității și accesibilității consacrate de jurisprudența Curții de la Strasbourg, critica invocată este neîntemeiată. Existența unei proceduri prealabile celei judecătorești și a unor termene pentru sesizarea instanței, amândouă instituite prin lege, corespund, evident, acestor exigențe.

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 282

din 1 iulie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Decretului nr. 976/1968

privind sancțiunea disciplinară cu arest pentru militari, mai puțin art. 1, partea privitoare la instituirea sancțiunii, ale art. 136 din Codul de procedură civilă și ale art. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990

Ioan Muraru — președinte
 Viorel Mihai Ciobanu — judecător
 Nicolae Popa — judecător
 Lucian Stângu — judecător
 Romul Petru Vonica — judecător
 Raul Petrescu — procuror
 Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Ciobanu Filofteia împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 99 din 25 septembrie 1996.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 17 iunie 1997, în prezența părților și a reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată.

Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 24 iunie 1997, dată la care, datorită imposibilității întrunirii completului de judecată, pronunțarea s-a amânat pentru 1 iulie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 99 din 25 septembrie 1996, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Decretului nr. 976/1968 privind sancțiunea disciplinară cu arest pentru militari, mai puțin art. 1, partea privitoare la instituirea sancțiunii, ale art. 136 din Codul de procedură civilă și ale art. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, invocată de Ciobanu Filofteia în Dosarul nr. 922/1995 al Curții Supreme de Justiție — Secția de contencios administrativ.

Pentru a pronunța această soluție, Curtea Constituțională a avut în vedere următoarele:

Autoarea excepției a susținut că Decretul nr. 976/1968, mai puțin art. 1, partea privitoare la instituirea sancțiunii, intră sub incidența art. 150 alin. (1) din Constituție. Art. 1 din decretul menționat prevede că pentru abaterile de la disciplina militară, prevăzute în regulamentele militare, comandanții sau șefii pot aplica militarilor sancțiunea disciplinară cu arest până la 15 zile. Pentru cazul în care fapta săvârșită constituie și infracțiune, sancțiunea disciplinară a arestului nu exclude — astfel cum prevede art. 2 — aplicarea și a legii penale. În fine, art. 3 din Decretul nr. 976/1968 stabilește că modul de aplicare și de executare a sancțiunii prevăzute la art. 1 se stabilește, după caz, de „ministrul forțelor armate, de președintele Consiliului Securității Statului sau de ministrul afacerilor interne“. În opinia autoarei excepției, textele menționate (mai puțin partea din art. 1 prin care se instituie sancțiunea) contravin dispozițiilor art. 23 din Constituție, potrivit cărora „nici o pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii“, și ale art. 72 alin. (3)

lit. f) din legea fundamentală, care stabilesc că infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora se reglementează prin lege organică.

În decizia atacată cu recurs, Curtea a constatat că statutul cadrelor militare, ca și al militarilor în termen, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune existența unor sancțiuni administrativ-disciplinare specifice regimului militar. În speță, sancțiunea aplicată era arest cu îndeplinirea serviciului, deci o măsură fără privare de libertate și care constă în consemnarea la domiciliu a cadrului militar sancționat. Așa fiind — se arată în decizie —, prevederile constituționale ale art. 23 alin. (9) și ale art. 72 alin. (3) lit. f), invocate în susținerea excepției, nu sunt aplicabile. Iar, întrucât, în ceea ce privește art. 1 din Decretul nr. 976/1968, excepția nu este întemeiată, nu poate fi considerat ca temeinic nici motivul de neconstituționalitate referitor la art. 3 din același decret, dat fiind că textul acestuia din urmă privește modul de aplicare și de executare a sancțiunii prevăzute la art. 1.

Decizia pronunțată la judecata în fond precizează, de asemenea, că atât art. 20 alin. (2) din Constituție, cât și art. 1 și 3 din Decretul nr. 976/1968 sunt întărite, sub aspectul consonanței cu reglementările internaționale, prin rezerva făcută la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată prin Legea nr. 30/1994. Precizăm că această rezervă, cuprinsă în art. 4 al Legii nr. 30/1994, are în vedere faptul că art. 5 din convenție (prin care se interzice, cu excepția anumitor situații expres prevăzute, lipsirea de libertate a unei persoane), nu va împiedica aplicarea art. 1 din Decretul nr. 976/1968, care reglementează sistemul disciplinar militar.

În fine, în decizie s-a arătat că referirea la art. 2 din Decretul nr. 976/1968 nu este relevantă pentru invocarea neconstituționalității acestui articol. Textul în discuție admite aplicarea legii penale, în cazul în care fapta sancționată disciplinar constituie și o infracțiune. Or, se arată în decizia Curții, autoarea excepției nu a suferit o condamnare penală.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate ce se poartă asupra art. 136 din Codul de procedură civilă, instanța de fond a considerat că, de fapt, ceea ce constituie obiectul criticii nu este atât constituționalitatea prevederii respective, cât modul în care ea a fost aplicată de către instanța judecătorească.

Codul de procedură civilă prevede, în art. 136, că excepțiile de procedură care nu au fost propuse în condițiile art. 115 și 132 din același cod nu vor mai putea fi invocate în cursul judecării, în afară de cele de ordine publică.

Autoarea excepției de neconstituționalitate consideră că dispoziția menționată încalcă prevederile constituționale privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice [art. 16 alin. (1)], cele care privesc stabilirea prin

lege organică a condițiilor și limitelor exercitării dreptului persoanei vătămate de o autoritate publică [art. 48 alin. (2)], precum și cele referitoare la stabilirea prin lege a competenței și procedurii de judecată [art. 125 alin. (3)]. Se consideră, în esență, că legiuitorul ar fi trebuit să precizeze, în toate cazurile, dacă o excepție de procedură are sau nu caracter de ordine publică.

Cu privire la aceste susțineri, în Decizia nr. 99/1996 se arată că problema modului în care o instanță de judecată califică o excepție procesuală (cum este, în speță, aceea de tardivitate) nu are contingență cu constituționalitatea art. 136 din Codul de procedură civilă; în contenciosul constituțional, astfel cum s-a stabilit consecvent în practica juridică a Curții, nu există posibilitatea cenzurării unor aspecte de constituționalitate privind interpretarea, de către instanțele judecătorești, a dispozițiilor legale.

În sesizare se susține, tot astfel, că art. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, care stabilește termene pentru introducerea acțiunii în fața instanțelor judecătorești, ar fi contrar art. 48 alin. (2) și art. 49 din Constituție. Prin Decizia nr. 99/1996 s-au respins aceste argumente pe motiv că ne aflăm, de fapt, în prezența unei situații în care este vorba numai despre modul de aplicare, de către instanță, a unor dispoziții legale, situație în care Curtea Constituțională nu are competența de a se pronunța. În fond, în decizie se consideră că recursul administrativ prealabil are ca scop descongestionarea instanței de contencios administrativ de cauze inutile, repararea rapidă a prejudiciului, diminuarea cheltuielilor și stingerea în termen scurt a litigiului; împotriva soluției date de organul administrativ, contestatorul nemulțumit are posibilitatea de a se adresa instanței de contencios administrativ, solicitând angajarea răspunderii și a funcționarului vinovat de încălcarea dreptului său. În aceste condiții, s-a decis că nu se poate reține excepția de neconstituționalitate a reglementării art. 5 din Legea nr. 29/1990.

Excepțiile de neconstituționalitate evocate sunt însoțite de aprecierea autoarei, în sensul că în toate cazurile este vorba și despre nerespectarea unor norme internaționale, a căror aplicare se impune în temeiul art. 20 din Constituție.

Sunt, în fine, respinse, în decizia atacată, argumentele legate de o pretinsă încălcare a dreptului internațional în materia drepturilor omului. Se arată, astfel, că art. 5 din Legea nr. 29/1990 nu contravine cerințelor predictibilității și accesibilității consacrate de jurisprudența Curții de la Strasbourg; existența unei proceduri prealabile celei judecătorești și a unor termene pentru sesizarea instanței — condiții prevăzute prin lege — corespund în mod evident acestor exigențe.

Împotriva Deciziei nr. 99/1996, autoarea excepției de neconstituționalitate a declarat recurs pentru următoarele motive:

— decizia Curții adaugă la textul Legii nr. 30/1994 de ratificare a Convenției europene a drepturilor omului, „introducând sub rezervă și art. 3 al Decretului nr. 976/1968, deși legiuitorul a formulat rezerva numai asupra art. 1, iar nu și asupra art. 3 al decretului citat“;

— prin hotărârea Curții s-a stabilit, contrar legii, că arestul disciplinar militar executat ca „arest cu îndeplinirea serviciului“ ar fi o măsură fără privare de libertate, „deși atât

art. 4 pct. 1 al Legii nr. 30/1994, cât și art. 3 pct. 1 al Decretului nr. 40/1994 prevăd textual caracterul privativ de libertate al arestului disciplinar militar, fără deosebire de modul de executare — arest cu îndeplinirea serviciului și arest în arestul unității sau al garnizoanei“;

— decizia Curții avansează ideea că privarea de libertate ar avea loc doar în cazul sancțiunii penale și că deci arestul cu îndeplinirea serviciului nu ar fi privativ de libertate, de vreme ce nu este o sancțiune penală;

— referitor la excepția privind art. 136 din Codul de procedură civilă, instanța de fond nu a reținut: a) că, întrucât excepțiile procedurale sunt parte integrantă a procedurii de judecată, ele trebuie stabilite prin lege, iar nu lăsate la latitudinea judecătorului, nesocotindu-se astfel principiul constituțional al legalității [art. 125 alin. (3)]; b) că excepțiile procedurale cărora nu li se aplică o anumită regulă trebuie prevăzute limitativ și nu lăsate la latitudinea judecătorului. Prin aceasta se reproșează reglementării cuprinse în art. 136 din Codul de procedură civilă că, în loc să dea o enumerare limitativă a excepțiilor ce nu sunt supuse regulii instituite de acest text, se face referire la caracterul de *ordine publică* al acestei categorii de excepții. Or, în accepția recurentei, noțiunea (sintagma) de *ordine publică* nu este îndeajuns de clară și, spre a nu fi lăsată la aprecierea judecătorului, ar trebui să fie definită prin lege;

— art. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990 încalcă art. 21 din Constituție privind accesul la justiție. Se afirmă, pe de o parte, că limitarea dreptului de a se adresa justiției are loc în perioada dintre „momentul vătămării dreptului și momentul acordat pentru sesizarea instanței de judecată“, iar, pe de altă parte, că textul incriminat „exclue judecarea cauzei de către o instanță independentă și imparțială instituită prin lege, în raport de un termen nejudicătoresc, deci aparținând unei proceduri prealabile impusă cetățeanului în fața autorității administrative“. Cât privește termenele de 30 de zile și de un an prevăzute de art. 5 din Legea nr. 29/1990, se susține că „dacă ambele termene... sunt imperative, ele se exclud reciproc, textul nemairăspunzând pretenției de lege ca normă previzibilă și accesibilă. La momentul vătămării dreptului, cetățeanul nu poate ști cu precizie pentru care dintre cele două termene va opta instanța“.

Pe lângă motivele de recurs menționate, la ședința de judecată din data de 17 iunie 1997, recurenta, asistată de avocat, a arătat că, drept urmare a adoptării Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, sancțiunea disciplinară de arest cu îndeplinirea serviciului a fost înlocuită cu cea de consemnare, care, în esență, este tot o măsură privativă de libertate.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile Decretului nr. 976/1968, ale art. 136 din Codul de procedură civilă și ale art. 5 din Legea nr. 29/1990, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În anul 1993, recurenta Ciobanu Filofteia a fost sancționată disciplinar cu 10 zile „arest cu îndeplinirea serviciului“. Prevederile dreptului intern care reglementau, la acea dată,

sistemul disciplinar militar erau Decretul nr. 976/1968 privind sancțiunea disciplinară cu arest pentru militari și art. 51–53, 57 și 58 din Regulamentul disciplinei militare, aprobat prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. O.G. 10/1973. Potrivit art. 57 din regulament, „arestul cu îndeplinirea serviciului se aplică numai ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor și constă în aceea că militarul, în perioada executării pedepsei disciplinare, participă la programul de instrucție, iar, în restul timpului, stă la domiciliu. În timpul executării pedepsei disciplinare, nu poate lipsi de la domiciliu și nu are voie să primească vizite“.

Cât privește dispozițiile Decretului nr. 976/1968, cu ocazia ratificării Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prin Legea nr. 30/1994 s-a făcut următoarea rezervă și declarație: „Art. 5 din convenție nu va împiedica aplicarea de către România a dispozițiilor art. 1 al Decretului nr. 976 din 23 octombrie 1968, care reglementează sistemul disciplinar militar, cu condiția ca durata privării de libertate să nu depășească termenele prevăzute în legislația în vigoare“.

Art. 33 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, enumerând sancțiunile disciplinare care se pot aplica cadrelor militare, menționează, printre acestea, și pe cea de consemnare. Referitor la această sancțiune se constată că, prin Dispoziția secretarului de stat și șef al statului major general nr. S.M.G. 54 din 11 decembrie 1995, privind modificarea, completarea sau abrogarea unor articole din regulamentele militare generale, art. 57 din Regulamentul disciplinei militare a fost modificat, în sensul că expresia de *arest cu îndeplinirea serviciului* a fost înlocuită cu cea de *consemnare*, având însă același conținut și executându-se în aceleași condiții ca cea precedentă.

În aceste condiții, Curtea constată că sancțiunea consemnării la domiciliu a cadrelor militare nu este o măsură privativă de libertate, fiind cuprinsă într-un regulament militar care stabilește sancțiuni disciplinare, iar nu pedepse, adică sancțiuni penale, care îndeobște sunt privative de libertate, intervenind atunci când s-au încălcat obligațiile dintr-un raport administrativ de subordonare.

Sușinerile recurente, conform cărora decizia recurată adaugă la textul Legii nr. 30/1994, prin aceea că introduce sub rezervă și art. 3 al Decretului nr. 976/1968, nu sunt întemeiate. Nici una dintre formulările cuprinse în decizia atacată cu recurs nu îngăduie o asemenea concluzie. În decizie se precizează în chipul cel mai clar numai faptul că rezerva făcută la convenția menționată (iar nu cum, fără temei, înțelege recurenta rezerva la Decretul nr. 976/1968) întărește, sub aspectul corespondenței cu legislația internațională, textele art. 1 și 3 din decretul respectiv.

Invocarea, ca motiv de recurs, a unei pretense rezerve făcute de legiuitor la textele Decretului nr. 976/1968 nu are, într-adevăr, nici o îndreptățire. Decretul în chestiune este un act normativ aparținând legislației interne, cu privire la ale cărui prevederi legiuitorul nu are, evident, cum să formuleze rezerve.

Cât privește motivul de casare referitor la încălcarea prevederilor art. 4 pct. 1 din Legea nr. 30/1994, cât și ale art. 3 pct. 1 din Decretul nr. 40/1994, prin aceea că decizia de fond a stabilit că arestul cu îndeplinirea serviciului nu este o măsură fără privare de libertate, este de obser-

vat, mai întâi, că referirea făcută de recurentă la Decretul nr. 40/1994 (prin care Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale a fost aprobată și supusă spre ratificare Parlamentului) nu poate servi ca argument al încălcării, prin Decretul nr. 976/1968, a unor texte ale convenției, de vreme ce ratificarea convenției, prin Legea nr. 30/1994, s-a făcut cu o rezervă menită să asigure tocmai aplicarea în continuare a acestui din urmă decret.

Este exact că Decizia nr. 99/1996 a Curții Constituționale caracterizează sancțiunea arestului cu îndeplinirea serviciului ca fiind o măsură disciplinară fără privare de libertate, care constă în consemnarea la domiciliu a militarului sancționat. O asemenea caracterizare — chiar dacă ar fi susceptibilă de discuție — nu are însă nici o concluzie sub aspectul constituționalității textelor care o consacră în cadrul Decretului nr. 976/1968.

Problema constituționalității se poate pune exclusiv în cazul în care măsurile consacrate legislativ ar avea, în sensul art. 23 alin. (9) și al art. 72 alin. (3) lit. f) din Constituție, caracterul unor pedepse, al unor sancțiuni penale, iar sub acest aspect, decizia atacată cu recurs precizează cu toată claritatea: „Este evident că regulamentele militare stabilesc sancțiuni disciplinare, iar nu pedepse, adică sancțiuni penale, intervenind atunci când s-au încălcat obligațiile dintr-un raport administrativ de subordonare“.

Dar, chiar dacă am admite că măsurile disciplinare referitoare la arest ar face parte dintre acelea avute în vedere în textele constituționale invocate de recurentă, trebuie observat că instituirea lor nu se face prin regulamente militare, ci prin dispoziția art. 1 din Decretul nr. 976/1968, act normativ de nivelul legii, care prevede toate elementele și condițiile de aplicare a sancțiunii arestului: faptele pentru care această sancțiune se poate aplica (abaterile de la disciplina militară prevăzute de regulamentele militare, ceea ce implică și determinarea persoanelor împotriva cărora se poate lua măsura, anume militarii), persoanele investite cu autoritatea de a aplica sancțiunea (comandanții sau șefii militarilor), durata maximă a acesteia (15 zile). Nu se poate susține, de aceea, că stabilirea și aplicarea sancțiunii — elemente la care se referă art. 23 alin. (9) din Constituție — n-ar fi cuprinse, în cazul la care ne referim, în lege sau, mai precis, într-un act normativ de nivelul legii, astfel încât reglementarea acestora să poată îndreptăți o critică de neconstituționalitate.

Hotărâtor în stabilirea naturii juridice a măsurii consacrate prin Decretul nr. 976/1968 este însă faptul că, în chiar art. 1 al decretului, aceasta este caracterizată ca o sancțiune disciplinară, ceea ce exclude caracterul de pedeapsă avut în vedere de textul menționat.

Cât privește dispozițiile art. 136 din Codul de procedură civilă, susținerile recurente potrivit cărora atât excepțiile de procedură, cât și noțiunea de *ordine publică* trebuie stabilite prin lege, iar nu lăsate la latitudinea judecătorului, sunt de asemenea neîntemeiate. Există, inevitabil, în legislație, numeroase cazuri în care enumerările limitative nu sunt posibile; uneori listele exhaustive de elemente, situații, ipoteze sau soluții ar reprezenta un veritabil pericol în aplicarea reglementării legale, atunci când enumerarea nu ar fi, totuși, în mod evident, completă. Se constată, de altfel, că

această parte a obiecției de neconstituționalitate — anume faptul că excepțiile procedurale nu sunt stabilite prin lege — nu a fost în nici un fel evocată în cursul judecării în fond a excepțiilor de neconstituționalitate, ea fiind ridicată, pentru prima dată, în motivarea recursului. Este, deci, încă un motiv pentru care acest argument invocat de recurentă urmează să fie respins.

Legea nu poate, evident, să se substituie dicționarului limbii române, spre a defini toți termenii cu care operează. Există — și este, desigur, și cazul *ordinii publice* — concepte și noțiuni care nu au nevoie să fie definite prin lege, ele făcând parte din bagajul terminologic al științei juridice. În cazul în care înțelesul unor asemenea concepte sau noțiuni este, într-o hotărâre judecătorească, potrivit sensului lor exact, cei interesați în îndreptarea lucrurilor au la dispoziție căile de atac prevăzute de lege. De altfel, noțiunea de „ordine publică“ este folosită și în Constituție, fără ca legiuitorul constituant să fi simțit nevoia să o definească.

Motivele de casare referitoare la neconstituționalitatea art. 5 din Legea nr. 29/1990 reprezintă reiterarea unor argumente folosite și cu prilejul judecării de fond a excepției de neconstituționalitate. În această privință, sunt pe deplin întemeiate considerentele reținute în decizia atacată privind netemeinicia excepției de neconstituționalitate a art. 5 din Legea nr. 29/1990. Practica Plenului Curții

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Ciobanu Filofteia împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 99 din 25 septembrie 1996. Definitivă.

Pronunțată în ședința din 1 iulie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind unele măsuri pentru exercitarea pescuitului
pe teritoriul Rezervației Biosferei „Delta Dunării“**

În temeiul art. 10 din Legea nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării“, modificat și completat prin Legea nr. 69/1996,

Guvernul României h o t ă r ă ș t e :

Art. 1. — Dreptul de pescuit industrial și valorificarea acestei activități pe teritoriul Rezervației Biosferei „Delta Dunării“ se atribuie prin autorizația de pescuit și se exercită în baza permisului de pescuit.

Constituțională este constantă în a considera ca fiind de competența exclusivă a legiuitorului instituirea unor proceduri administrativ-jurisdicționale destinate, în general, să asigure soluționarea mai rapidă a unor categorii de litigii, descongestionarea instanțelor, evitarea cheltuielilor de judecată; crearea unor asemenea proceduri constituie, însă, o măsură de protecție, care, deci, nu poate avea ca scop, în nici un mod, limitarea accesului la justiție. În acest sens este Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994.

Este de observat, pe de altă parte, că argumentele aduse de recurentă în sprijinul neconstituționalității art. 5 din Legea nr. 29/1990 par să acrediteze ideea că instanțele de contencios administrativ nu ar avea caracterul unor „tribunale“ independente și imparțiale, instituite prin lege, opinie care nu a făcut nicidecum obiectul judecării în fond a excepției de neconstituționalitate.

În fine, termenele prevăzute la art. 5 din Legea nr. 29/1990 au, fiecare, un obiect distinct, astfel încât susținerile recurente cu privire la contradicția dintre ele și la consecința legată de „accesibilitatea și previzibilitatea“ legii, cerințe pe care Curtea nu le-ar fi avut în vedere în decizia atacată, nu sunt întemeiate.

Art. 2. — Atribuirea dreptului de pescuit în Rezervația Biosferei „Delta Dunării“ și eliberarea permiselor de pescuit se fac de către Administrația Rezervației Biosferei „Delta Dunării“, pe zone de pescuit, în acord cu potențialul de

regenerare a resurselor naturale și cu capacitatea de suport a ecosistemelor.

Art. 3. — (1) Dreptul de pescuit industrial în scopul valorificării se atribuie avându-se în vedere următoarele condiții, în ordine prioritară:

a) persoanelor fizice cu domiciliul pe teritoriul Rezervației Biosferei „Delta Dunării” sau în localitățile limitrofe și care, la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, au statutul de pescar angajat al unei societăți comerciale cu profil de activitate piscicolă sau de pescar independent și care pescuiesc în mod tradițional în acest perimetru;

b) pescarilor sezonieri care domiciliază în localitățile prevăzute la lit. a) și care pescuiesc în mod tradițional în perimetrul Rezervației Biosferei „Delta Dunării”.

(2) Prin *pescar independent* se înțelege pescarul care își desfășoară activitatea în baza autorizației obținute în baza Decretului-lege nr. 54/1990 privind organizarea și desfășurarea unor activități economice pe baza liberei inițiative.

(3) Prin *pescar sezonier* se înțelege pescarul care are statut de angajat al unei societăți comerciale cu profil de activitate piscicolă numai pe perioada pentru care i s-a atribuit dreptul de pescuit.

Art. 4. — Permisele de pescuit se vizează în fiecare an calendaristic, pe sezoane de pescuit și pe tipuri de unelte. În permisul de pescuit în scop industrial se vor specifica zona de pescuit, tipul și numărul uneltelor, marca de identificare a posesorului, specia și cantitatea de pește care se pot recolta în anul curent și condițiile de valorificare a peștelui la cherhana. Pescarii posesori ai dreptului de pescuit industrial sunt obligați să marcheze uneltele de pescuit cu mărci de identificare furnizate de Administrația Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, o dată cu vizarea permiselor de pescuit.

Art. 5. — Administrația Rezervației Biosferei „Delta Dunării” poate atribui dreptul de pescuit și valorificarea acestei activități și poate elibera permise de pescuit, pe o durată limitată de la 2 la 3 luni, pescarilor sezonieri, în cazul nevalorificării activității la potențialul estimat al unei zone de pescuit, cu respectarea reglementărilor generale ale pescuitului în scop industrial.

Art. 6. — Tarifele privind autorizarea acordării dreptului de practicare a pescuitului industrial se stabilesc potrivit legii și se achită Administrației Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, direct de către deținătorul dreptului de pescuit industrial și de valorificare a activității respective.

Art. 7. — Nerespectarea condițiilor de desfășurare a activității înscrise în permisul de pescuit atrage retragerea definitivă a acestuia.

Art. 8. — La cerere, Administrația Rezervației Biosferei „Delta Dunării” eliberează, contra cost, permise de pescuit sportiv, în perimetrul acesteia, organizațiilor afiliate Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din România.

Art. 9. — Permisul de pescuit în scop științific se eliberează de către Administrația Rezervației Biosferei „Delta Dunării” persoanelor juridice cu profil de activitate științifică piscicolă, pe o perioadă limitată de timp de până la un an, pentru desfășurarea programelor de cercetare a populațiilor de pești.

Art. 10. — Sumele încasate cu titlu de tarif pentru eliberarea permiselor de pescuit prevăzute la art. 6, 8 și 9 constituie venit și se varsă la bugetul de stat.

Art. 11. — În cazul în care limita de regenerare a resursei piscicole depășește posibilitățile de pescuit ale pescarilor care au obținut dreptul de pescuit, cantitatea cu care este depășită această limită va fi scoasă la licitație, în vederea concesiunii, în condițiile legii.

Art. 12. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Hotărârea Guvernului nr. 1.360/1996 pentru aprobarea concesiunii și a caietelor de sarcini ale concesiunii, având ca obiect valorificarea resurselor piscicole din 21 de zone de pescuit existente pe teritoriul domeniului public de interes național al Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 11 decembrie 1996, se abrogă.

PRIM-MINISTRU

VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

Ministru de stat, ministrul finanțelor,

Mircea Ciumara

p. Ministrul apelor, pădurilor și protecției mediului,

Constantin Viorel Raicu,

secretar de stat

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind transmiterea unor imobile situate în municipiul Mangalia,
județul Constanța, în administrarea Consiliului Local al Municipiului Mangalia**

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă transmiterea, fără plată, a imobilelor situate în municipiul Mangalia — Neptun — Olimp, Str. Trandafirilor (bl. C1 și C2) și Str. Plopilor nr. 1 (bl. C9 și C10), județul Constanța, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, împreună cu mijloacele fixe din dotare, din patrimoniul Societății Comerciale „Neptun — Olimp” — S.A. în proprietatea statului și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Mangalia, prin Regia Autonomă de Gospodărire Orășenească, Locativă și Drumuri Mangalia.

Art. 2. — Capitalul social al Societății Comerciale „Neptun — Olimp” — S.A. Mangalia se diminuează, potrivit dispozițiilor art. 1 din prezenta hotărâre, fără afectarea cotei de capital aferente acționarilor privați ai Societății de Investiții Financiare Transilvania.

Art. 3. — Predarea-preluarea imobilelor se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministrul turismului,
Ákos Birtalan
Ministru delegat
pe lângă primul-ministru pentru
coordonarea Secretariatului General
al Guvernului și a Departamentului
pentru Administrație Publică Locală,
Remus Opreș
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciumara

București, 12 septembrie 1997.
Nr. 522.

ANEXĂ

**DATELE DE IDENTIFICARE
a imobilelor care se transmit în proprietatea statului
și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Mangalia**

Nr. crt.	Denumirea și adresa imobilului	Persoana juridică de la care se transmite	Persoana juridică la care se transmite	Caracteristicile tehnice		
				Suprafața construită	Suprafața desfășurată	Suprafața totală a terenului
1.	Bloc C1 (P+3), municipiul Mangalia — Neptun—Olimp, Str. Trandafirilor, județul Constanța	Societatea Comercială „Neptun—Olimp” — S.A.	Consiliul Local al Municipiului Mangalia	1.243,5 m ²	4.011 m ²	4.522 m ²
2.	Bloc C2 (P+3), municipiul Mangalia — Neptun—Olimp, Str. Trandafirilor, județul Constanța	Societatea Comercială „Neptun—Olimp” — S.A.	Consiliul Local al Municipiului Mangalia	1.235,5 m ²	4.942 m ²	3.573 m ²
3.	Bloc C9 (P+3), municipiul Mangalia — Neptun—Olimp, Str. Plopilor nr. 1, județul Constanța	Societatea Comercială „Neptun—Olimp” — S.A.	Consiliul Local al Municipiului Mangalia	929 m ²	4.645 m ²	2.810 m ²
4.	Bloc C10 (P+3), municipiul Mangalia — Neptun—Olimp, Str. Plopilor nr. 1, județul Constanța	Societatea Comercială „Neptun—Olimp” — S.A.	Consiliul Local al Municipiului Mangalia	929 m ²	4.645 m ²	2.290 m ²

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind deschiderea Punctului de control
pentru trecerea frontierei de stat Zimnicea — România și Svistov — Bulgaria
și a Biroului vamal Zimnicea**

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă deschiderea Punctului de control pentru trecerea frontierei de stat Zimnicea — România și Svistov — Bulgaria și înființarea Biroului vamal Zimnicea pentru traficul internațional rutier de călători și de mărfuri, cu excepția mărfurilor care sunt supuse controlului sanitar-veterinar.

Deschiderea traficului se va realiza numai după predarea între părți a infrastructurilor, conform clauzelor contractuale.

Art. 2. — Personalul necesar ministerelor menționate în anexele nr. 1–5 se asigură prin redistribuire în cadrul numărului maxim de posturi aprobat pentru fiecare minister în parte.

Art. 3. — Cheltuielile privind personalul și dotarea, care decurg din aplicarea prezentei hotărâri, se vor asigura de către fiecare ordonator principal de credite, în cadrul prevederilor aprobate prin bugetul de stat pe anul 1997.

Art. 4. — Anexele nr. 1–5 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciumara
Ministru de interne,
Gavril Dejeu
Ministrul transporturilor,
Traian Băsescu
p. Ministru de stat,
ministrul afacerilor externe,
Lazăr Comănescu,
secretar de stat,
p. Ministrul sănătății,
Molnár Géza Gheorghe,
secretar de stat
p. Ministrul agriculturii și alimentației,
Aurel Pană,
secretar de stat

București, 12 septembrie 1997.
Nr. 524.

ANEXA Nr. 1

**NUMĂRUL DE POSTURI
redistribuite în cadrul Ministerului de Interne**

Nr. crt.	Denumirea funcției	Numărul de posturi
1.	Ofițer	5
2.	Maistru militar și subofițer	14
3.	Personal civil	1
TOTAL:		20

ANEXA Nr. 2

**NUMĂRUL DE POSTURI
redistribuite în cadrul Ministerului Agriculturii și Alimentației**

Denumirea funcției	Numărul de posturi
– Inginer agronom sau biolog	3
TOTAL:	
	3

ANEXA Nr. 3

**NUMĂRUL DE POSTURI
redistribuite în cadrul Ministerului Transporturilor**

Nr. crt.	Denumirea funcției	Numărul de posturi
1.	Căpitan port gr. I	1
2.	Ofițer port gr. II	2
TOTAL:		3

ANEXA Nr. 4

**NUMĂRUL DE POSTURI
redistribuite în cadrul Ministerului Finanțelor – Direcția Generală a Vămilelor**

Nr. crt.	Denumirea funcției	Numărul de posturi
1.	Conducere (1 șef de vamă; 1 adjunct de șef de vamă; 4 șefi de tură)	6
2.	Controlor vamal	25
3.	Casier	4
4.	Îngrijitor	1
5.	Muncitor (șofer)	1
TOTAL:		37

ANEXA Nr. 5

**NUMĂRUL DE POSTURI
redistribuite în cadrul Ministerului Sănătății**

Denumirea funcției	Numărul de posturi
– Cadru medical	3
TOTAL:	
	3

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind închirierea de către Regia Autonomă „LOCATO“
a unui spațiu către Fundația „Noua Europă“**

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă închirierea, de către Regia Autonomă „LOCATO“ către Fundația „Noua Europă“, a sediului din București, str. Matei Voievod nr. 18, sectorul 3, pe durată nedeterminată, ca spațiu cu altă destinație decât cea de locuință.

Art. 2. — Tariful de închiriere va fi cel stabilit prin negociere, prin aplicarea prevederilor Decretului-lege nr. 148/1990.

PRIM-MINISTRU

VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

p. Ministru de stat,
ministrul afacerilor externe,

Marin Mitriș,
secretar de stat

p. Ministrul culturii,

Ioan Onisei,
secretar de stat

Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciurara

București, 12 septembrie 1997.
Nr. 526.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind executarea de lucrări de proiectare, construcții-montaj
și reparații de către sectoarele militare de construcții și de către Centrul de proiectări construcții
militare din structura Ministerului Apărării Naționale, finanțate din venituri extrabugetare**

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — (1) Sectoarele militare de construcții și Centrul de proiectări construcții militare din structura Ministerului Apărării Naționale realizează instruirea de specialitate a efectivelor de militari prin executarea de lucrări și prin prestări de servicii cu profil de construcții-montaj.

(2) Prin *lucrări și prestări de servicii cu profil de construcții-montaj* se înțelege lucrări pentru obiective de investiții și reparații din programul Ministerului Apărării Naționale, indiferent de capitolul bugetar de la care acestea sunt finanțate.

(3) În limita capacității de producție disponibile, sectoarele militare de construcții și Centrul de proiectări construcții militare pot contracta lucrări și prestații din profilul de activitate și pentru terți, cu condiția ca programul Ministerului Apărării Naționale să nu fie afectat.

(4) În vederea realizării programelor de lucrări și prestații, sectoarele militare de construcții și Centrul de proiectări construcții militare pot angaja personal muncitor civil ori pot contracta unele lucrări, în condițiile legii, cu firme de specialitate.

Art. 2. — Începând cu data de 1 ianuarie 1998 și până la data de 31 decembrie 1998, finanțarea sectoarelor militare de construcții nr. 1, 3, 4 și 5 și a Centrului de proiectări construcții militare se asigură din venituri extrabugetare și din alocații acordate de la bugetul de stat, în condițiile legii, iar din anul 1999, finanțarea se asigură din venituri extrabugetare.

Art. 3. — (1) Sectoarele militare de construcții și Centrul de proiectări construcții militare execută lucrările prevăzute la art. 1 alin. (1), pe bază de contracte încheiate cu unitățile militare beneficiare sau cu terții, cu respectarea legislației în vigoare.

(2) Pentru obiectivele realizate în cazărmi, încredințarea lucrărilor se face potrivit prevederilor legale în vigoare.

Art. 4. — Patrimoniul sectoarelor militare de construcții nr. 1, 3, 4 și 5 și al Centrului de proiectări construcții militare este cel existent la data de 31 decembrie 1997, stabilit pe bază de inventariere, în condițiile legii.

Art. 5. — (1) Ministerul Apărării Naționale asigură efectivele de militari în termen stabilite prin statele de organizare.

(2) Cheltuielile cu instruirea efectivelor de militari în termen se suportă de către Ministerul Apărării Naționale.

Art. 6. — (1) Drepturile salariale și sistemul de premiere ale personalului sunt cele stabilite prin reglementările care se aplică pentru Ministerul Apărării Naționale.

(2) Drepturile și îndatoririle cadrelor militare sunt cele prevăzute în Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare și în reglementările specifice Ministerului Apărării Naționale.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministrul apărării naționale,
Victor Babiuc
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciumara
p. Ministrul lucrărilor publice
și amenajării teritoriului,
Ioan Lucăcel,
secretar de stat

București, 12 septembrie 1997.
Nr. 528.

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E

privind transmiterea unui imobil situat în comuna Muntenii de Jos, județul Vaslui, în administrarea Ministerului Finanțelor

Guvernul României h o t ă r ă ș t e :

Art. 1. — Se aprobă transmiterea unui imobil, proprietatea statului, situat în comuna Muntenii de Jos, județul Vaslui, având datele de identificare cuprinse în anexa care face parte din prezenta hotărâre, din administrarea Consiliului Local al Comunei Muntenii de Jos, județul

Vaslui, în administrarea Ministerului Finanțelor, în vederea utilizării ca sediu pentru unitățile acestui minister.

Art. 2. — Predarea-preluarea imobilului prevăzut la art. 1 se va face prin protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministru de stat,
ministrul finanțelor,
Mircea Ciumara
Ministru delegat
pe lângă primul-ministru
pentru coordonarea Secretariatului
General al Guvernului și a
Departamentului pentru
Administrație Publică Locală,
Remus Opreș

București, 12 septembrie 1997.
Nr. 529.

DATELE DE IDENTIFICARE
a imobilului care se transmite în administrarea Ministerului Finanțelor

Locul unde este situat imobilul	Persoana juridică de la care se transmite imobilul	Persoana juridică la care se transmite imobilul	Caracteristici tehnice
Comuna Muntenii de Jos, județul Vaslui	Consiliul Local al Comunei Muntenii de Jos, județul Vaslui	Ministerul Finanțelor, prin Direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat a județului Vaslui	<ul style="list-style-type: none"> • Construcție în suprafață de 228 m² (total), din care 196 m² suprafața utilă • Terenul în suprafață de 1.250 m²

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind trecerea unui sector de drum sătesc și a unui sector de drum de exploatare în categoria drumurilor județene din județul Botoșani

În temeiul art. 12 lit. b) din Legea drumurilor nr. 13/1974,

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă trecerea sectorului de drum cu indicativul DS 240, situat între DN 24 C km 77+255 satul Stânca și Punctul vamal Stânca-Costești, în lungime totală de 2.495 m, în categoria drumurilor județene.

Art. 2. — Se aprobă trecerea sectorului de drum cu indicativul DE 31, situat între DJ 291 C și Postul de trecere a frontierei Racovăț, în lungime totală de 250 m, în categoria drumurilor județene.

Art. 3. — Sectoarele de drum menționate la art. 1 și 2 vor fi clasate ca drumuri județene și vor primi următoarele indicative:

<u>Denumirea veche</u>	<u>Denumirea nouă</u>
— DS 240	— DJ 294 C
— DE 31	— DJ 291 E

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

Ministru delegat
pe lângă primul-ministru pentru
coordonarea Secretariatului General
al Guvernului și a Departamentului
pentru Administrație Publică Locală,
Remus Opreș
Ministrul transporturilor,
Traian Băsescu
p. Ministrul apelor,
pădurilor și protecției mediului,
Constantin Viorel Raicu,
secretar de stat

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind transmiterea unui imobil situat în municipiul Mangalia, județul Constanța,
în administrarea Consiliului Local al Municipiului Mangalia

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă transmiterea, fără plată, a imobilului, blocul Egreta, situat în municipiul Mangalia—Venus, județul Constanța, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, împreună cu mijloacele fixe din dotare, din patrimoniul Societății Comerciale „Florica 95” — S.A. în proprietatea statului și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Mangalia, prin Regia Autonomă de Gospodărire Orășenească, Locativă și Drumuri Mangalia.

Art. 2. — Capitalul social al Societății Comerciale „Florica 95” — S.A. se diminuează potrivit dispozițiilor art. 1, fără afectarea cotei de capital aferente acționarilor privați ai Societății de Investiții Financiare Transilvania.

Art. 3. — Predarea-preluarea imobilului se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministrul turismului,
Ákos Birtalan
Ministru de stat,
ministrul finanțelor,
Mircea Ciumara
Ministru delegat
pe lângă primul-ministru
pentru coordonarea Secretariatului
General al Guvernului și a
Departamentului pentru
Administrație Publică Locală,
Remus Opreș

București, 12 septembrie 1997.
Nr. 532.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE
a imobilului care se transmite în proprietatea statului
și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Mangalia

Locul unde este situat imobilul (p+11)	Persoana juridică de la care se transmite imobilul	Persoana juridică la care se transmite imobilul	Caracteristicile tehnice ale imobilului
Municipiul Mangalia—Venus, județul Constanța	Societatea Comercială „Florica 95” — S.A.	Consiliul Local al Municipiului Mangalia	<ul style="list-style-type: none"> • Suprafața construită = 1.209,65 m². • Suprafața desfășurată = 6.350,25 m² • Suprafața totală a terenului = 1.209,65 m²

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind transmiterea unui teren în administrarea Ministerului Culturii,
pentru Muzeul Național Cotroceni

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă transmiterea, din administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“ în administrarea Ministerului Culturii, pentru Muzeul Național Cotroceni, a unei suprafețe de 300 m² din suprafața terenului incintei Complexului Cotroceni.

Art. 2. — Suprafața transmisă, situată în zona intrării la Muzeul Național Cotroceni, se va folosi pentru amplasarea

unei construcții de acces în curtea muzeului, precum și în vederea amenajării aleii spre acesta.

Art. 3. — Transmiterea terenului se va face pe bază de protocol de predare-primire, semnat între părțile menționate la art. 1, în termen de 30 de zile de la data publicării prezentei hotărâri în Monitorul Oficial al României.

PRIM-MINISTRU

VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

Ministru de stat, ministrul finanțelor,

Mircea Ciumara

Ministru culturii,

Ion Caramitru

Ministru delegat

pe lângă primul-ministru

pentru coordonarea Secretariatului

General al Guvernului

și a Departamentului pentru

Administrație Publică Locală,

Remus Opreș

București, 20 septembrie 1997.
Nr. 574.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.